

Ezgin Kılıç

**Başka Bir
Gökyüzüne İnanmak**

DESTEK YAYINLARI: 874
EDEBİYAT: 254

EZGİN KILIÇ / BAŞKA BİR GÖKYÜZÜNE İNANMAK

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Aralık 2017 (20.000 Adet)
21.-23. Baskı: Şubat 2018
24. Baskı: Temmuz 2018
25. Baskı: Aralık 2018
26. Baskı: Şubat 2019
27. Baskı: Mart 2019
28. Baskı: Mayıs 2019
29. Baskı: Ağustos 2019
30. Baskı: Ekim 2019
31. Baskı: Ocak 2020
32. Baskı: Haziran 2020
33. Baskı: Aralık 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-336-2

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com – info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Ezgin Kılıç

Başka Bir Gökyüzüne İnanmak

*Bazı aşklar yarıda değil,
yarada kalır.*

“Merhaba arkadaşım, seninle tekrar buluşmak ne güzel...

Bazı şeyler insanın tek başına taşıyamayacağı kadar ağır oluyor. Ne de olsa zaman hızlı, hayat yorucu... Yine de her şeye rağmen yaşamak çok güzel...

Kimi zaman hevesin kaçabilir, kimi zaman da her şeyden bıkmış bir şekilde bulabilirsin kendini. İyi zamanlarda herkes güçlüdür, önemli olan böyle vakitlerde ayakta kalabilmek. İnan bana yarınlar güzel başlangıçlara gebe. Yeter ki ümit etmekten ve ümit ettiğin şeyler uğruna savaşmaktan asla vazgeçme! Sahip olduğun her şeyi kaybedebilirsin ama yalnızca kendini kaybettiğinde yenilirsin.

Unutma, en önemli zafer insanın kendini keşfedebilmesidir...

Şimdi huzurlu bir yer seç kendine. Çayını ısıt ya da kahveni tazele.

Anlatacak birçok şey biriktirdim. Sana yüreğimi açıyorum arkadaşım, dokun...

Yeni yolculuğumuza hoş geldin...”

İnsan yüreğindeki baharı kaybedince midesindeki kelebekler de göç edermiş meğer...

Parmaklarınızın arasından kayıp giden hayalleriniz oldu mu hiç?

Tam da “Çok şükür!” dediğiniz bir anda hayal kırıklığına uğradınız mı ya da? Diyorum ki sizin de karnınızın içindeki kelebekler öldü mü bir anda?

Benim öldü!

Canım en çok o zaman yandı...

Bir zamanlar biri vardı hayatımda...

Bir insan başka bir insanın nasıl yaşama sevinci olur onunla öğrendim. Onu tanıdığımda üstesinden gelmeyi bir türlü başaramadığı yükler taşıyordu. Güvenini yitirmiş ve sevgiye soğumuş bir kalbi vardı. Kalp bir zaman sonra ısınır yine ama bütün insanlığa kaybedilmiş bir güveni kazanmak kolay değildir... Onda da tam olarak böyleydi. Yeniden sevmek isteyen bir kalbi olmasına rağmen bir türlü düzelmeyen güvensizliği vardı...

Bir insan başka biriyle kendinden bile sakladığı şeyleri paylaşmaya başlıyorsa ona güvenmek istiyor demektir... Bütün karanlık yanlarını, savunmasızlığını, acılarını, sakladığı tüm duygularını bir tek bana anlatıyordu. Bütün bunlara rağmen her seferinde bana da güvenmediğini yineliyordu... O bana güvenmeye çalışırken ben çoktan sevmiştim bile. Midemde kelebeklerin olduğunu işte o zamanlar fark ettim...

Onunla daha fazla görüşebilmek için özlemek ya da hasta olmak gibi küçük bahanelerim vardı. Mahallesine gitmek için özlüyordum, gidemediğim zamanlardaysa o gelsin diye hasta oluyordum... Birini çok sevince ona dair her şeyi ezberliyor insan. Kaçta uyur, kaçta uyanır... İşe gidiş ve dönüş saatleri... En çok hangi yemeği sever, saat kaçta yer... Ben de ezbere biliyordum artık. Onu özlediğim bir akşamüstü yürüyüş yaptığımı bildiğim bir saatte yürüyeceği parka gittim. Annesi vardı yanında, konuşamadım, duymadım ama izledim... Yürüyüşü bittikten sonra sanki bana koşacakmış gibi izledim... Hava kararmıştı, beni gördü. Birkaç tur daha attıktan sonra omzuna çapraz astığı çantadan bir şey çıkarıp benim olduğum yöne doğru fırlattı. Yarısından daha az kalmış ahşap kırmızı bir ruj...

Ruju alıp cebime koydum, biraz daha izleyip onunla ilgili hayaller kurup eve döndüm. Çok kısa bir telefon görüşmesi oldu sonra. “Ben gelemedim yanına ama benden bir parça seninle olsun istedim. O an elime o geçti çantada, kusura bakma” dedi. Mutlu olmuştum.

Artık midemde bir kelebek kolonisi yaşıyordu...

Öyle güzel zamanlarımız geçti ki... Birlikte geçirdiğimiz zamanların hiçbiri uzun süreli değildi aslında. Ama her bir saniyesi bir ömre bedel olacak kadar güzeldi... Sevmek böyle bir şey değil miydi zaten? Sizin de yanınızdayken zaman dursun istediğiniz biri olmadı mı? İşte kimin yanınızdayken zaman dursun diye dua ettiysek en çok onu sevdi hepimiz...

İnsan herhangi bir yerde hiç tanımadığı herhangi birinden hoşlanabilir. Beğeni meselesidir bu. Ama sevmek ve âşık olmak için bir şeyleri paylaşmak gerekir. Giderek daha çok şey paylaştık onunla, daha güzel anlar biriktirdik. Nihayet o da beni sevdi sonunda. Öyle bir sarılması vardı ki anlamam, kalbini göğsümde hissedebiliyordum. Hangi koşulda olursa olsun hep yanımda olduğunu hissedebiliyordum artık. Görüşmesek bile konuşmadan geçirdiğimiz tek bir günümüz bile olmuyordu.

Bir gün “Seni çok seviyorum, lütfen hiç gitme...” dedi.

İşte o gün kelebekler bağımsızlığını ilan etti ve midemde kocaman bir kelebekler ülkesi vardı artık...

Kimin dizinde, kimin koinunda, kimin yanında uyuduğun mühim değil, kimin yanında mutlu uyanabildiğindir önemli olan...

Onun yanında uyandığım her sabahı doğum günüm bildim ben. Mümkün olduğunca ondan erken uyanıp onu izledim, saçlarını sevdim, omzundan öptüm... O benim mavi gökyüzümdü, en güzel hayalleri ona bakarken kurdum.

Ben onu çok sevdim. Ben onu sevmeyi de çok sevdim...

Yıllar geçti böyle... Hiç kimsenin hayatı tekdüze devam etmez, yaşamın kuralına aykırıdır bu. Bazen planladığın hayattan çok daha farklısını yaşamak zorunda olursun. Onun şehrinde taşınmayı hiç hayal etmemiştim mesela... Araya mesafe girince insanın gönlüne de soğukluk girer derler. Hiç de öyle olmadı. Bazı şeyler eskisi kadar kolay olmuyordu elbette. Mesela istediğin zaman gidip göremiyorsun, dokunamıyorsun... Sana ihtiyacı olduğu her an yanında olamıyorsun. Yapabildiğin en iyi şey her aradığında telefona bakabilmek oluyor. Yoğun bakımda makineye bağlı bir hasta gibi şarj ve kulaklık kablosuna bağımlı yaşamaya başlıyorsun. Hangimizin öyle zamanları olmadı ki?

Aradaki mesafeye rağmen daha da güçlenen duygularımız vardı. Sesinden anlardım o anki ruh halini ve yanında olduğumu hissettirmeye çalışırdım, hissederdi... Bir gün aradığında çok hastaydım ve kıştı. Ertesi gün kapıma kargoyla bir koli geldi. Bir koli dolusu ilaç... Yeni bir şeyler yazabilmem için bir defter ve kendi elleriyle ördüğü atkı...

“Allah, bazı insanları bazı insanların hayatına midesindeki kelebeklere bahar getirsin diye yolluyor olmalı...” diye düşündüm. Mutluluğu anlatmak zordur ama bazen karton bir kutuya sığacak kadar basit ve küçük şeylerde gizlidir...

Yanında uyandığım zamanlar eskisinden çok daha kıymetliydi artık. Ona bakmak... Onu izlemek... Ve sonra tekrar görüşmek üzere vedalaşmak... Her seferinde sanki onu sonsuza dek kaybetmişim gibi içimin yanması... Bazı şeyleri gizli kalması gerektiği için, bazı şeyleri de hiçbir kelime karşılık gelmediği için anlatması mümkün değildir. Benim de hissettiğim ama bir türlü izah edemediğim duygularım var...

Mükemmel insan diye bir şey yoktur, ben de hiçbir zaman mükemmel olmayı başaramadım zaten. Hatalarım oldu... Elbette onu anlayamadığım zamanlar vardı. Ama o beni hiçbir zaman anlamadı. Öylesine bağlanmışım ki ona kalbim sanki onun bedeninde atıyordu, üstelik kilometrelerce uzaktaki başka bir şehirde... Tanışmamızdan sonra tam sekiz yıl boyunca böyle devam etti.

Zamanla nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde uzaklaştık birbirimizden. Ama öyle metrelerle ölçülen cinsten değil, ruhen uzaklaşmaya başladık. En kötüsü de buydu, çünkü bunun telafisi mümkün olmuyor. Her fırsatta onu sevmediğimi söyleyip durdu. Bir kere, on kere... Öyle bir duruma soktu ki beni “Acaba sahiden sevmiyor muyum?” diye kendimden şüphe eder olmuşum. Ama öyle değildi. Çünkü bunu bana her söyleşinde midemdeki bir kelebek yere düşüyordu. Kırılıyordum ama anlatamıyordum... Aslında öyle olmadığını ispatlamaya çalıştıkça her şeyi daha da batırıyordum. Çünkü ne yapsam batmaya başlamıştı ona, ne yapsam olmuyordu. Olduramıyordum...

Onca zamandan sonra bana ilk defa “Bitsin!” dediğinde boş bir anımda mideme kuvvetli bir yumruk yemiş gibi hissettim. O an binlerce kelebek midemde öldü sanki, nefesim kesildi... Sonra bir şekilde yoluna girdi her şey. Ama bir daha dikiş tutturamadık...

Ayrılığı bir kere kafaya soktun mu onu oradan çıkarmak artık mümkün olmuyor. Belki biraz erteleniyor, düzelmış gibi oluyor ama asla düzelmiyor... Er ya da geç mutlaka bitiyor sonunda...

Onun kafasında çoktan öldürdüğü bir aşka kalp masajı yapmaya çalışmaktan öte bir şey değildi benimki. Uzatmaları oynuyorduk artık...

Çok geçmedi üzerinden, bir gün bana yine “Bitsin!” dedi.

“Bitsin be! Bitsin de başın göğşe ersin. Bitsin de rahatla artık. Sen de kurtul ben de... Bitsin ulan!” dedim. Öyle daralmıştı ki ruhum dünya üzerime üzerime geliyordu sanki. Kaçacak bir yerim yoktu. Hayattaki tek sığınağım oymuş gibi hissediyordum ama artık sığınacak bir yerim de kalmamıştı. Artık bana söyleyecek bir söz bırakmamıştı. Belki de istediği buydu, öyle de oldu...

Daha sonra bir iki özel günde kutlama mesajı attı sadece. Hepsi bu kadardı artık. Birkaç kelime, birkaç kısa mesaj... Adını telefonda gördüğümde kesilen nefesim, titreyen elim...

Beni en çok yaralayan hiçbir nedeni olmamasıydı. Tek söylediği “Sen beni sevmiyorsun...” cümlesi oldu sadece. Madem onu sevmedim midemdeki o kelebekler neydi? Neden beni kimsenin duyamayacağı yerlere kaçıp haykırarak ağladım? Neden bir ruju on yıl boyunca sakladım?

Gönderdiği ilaç kolisindeki bütün ilaçların son kullanma tarihi geçmiş çoktan. Sırf bitmesinler diye kullanmaya kıyamadım oysa. Her birinin üzerine ayrı ayrı yazdığı bütün notları sakladım. Madem onu hiç sevmedim neden o notları her okuduğumda gözyaşlarımı bir türlü tutamadım? Neden her ilmeğine onun eli değdi, kokusu sindi diye bana ördüğü atkıyı diğer kıyafetlerle aynı yere koymadım?

Madem hiç sevmedim, onu her hatırladığımda içimdeki bu acı niye?

Çok sevdim... Anlamadı, anlatamadım...

Şu sıralar kelebeklerin göç mevsimi...

İçimde son çırpılan kanatların sesini duyabiliyorum artık. İnsan yüreğindeki baharı kaybedince midesindeki kelebekler de göç edermiş meğer.

İşte o zaman insanı kendisi bile terk ediyormuş... Ama hiçbir şey onu tamamen kaybettiğim zamanki gibi de değil şimdi. Bütün renklerimi kaybettiğim doğru, defalarca ölmek istedim... İstisnasız her gün kendimi yargıladım, her gün bir parçamı daha yitirdim. Anlatmaktan, açıklama yapmaktan, bir şeyleri düzeltmeye çalışmaktan yorulduğunda susmayı öğreniyorsun. Giderek kabullenmeyi ve sonra alışmayı...

Hani o “Onsuz yaşayamıyorum, nefes alamıyorum...” gibi beylik laflar var ya. İşte zamanla o cümleleri bir daha kurmuyorsun. Çünkü onsuz yaşamamanın, nefes almanın bir yolunu buluyorsun. Hayat bir yolunu buluyor mutlaka, ölmüyorsun...

Şimdi dönüp baktığımda geriye, aslında kendime ne kadar da haksızlık etmişim diyorum. Ona bir zararım dokunmadı sonuçta, ne yaptıysam kendime yaptım. Ardına kadar açık bırakılmış kapılarda yıllarca yolunu bekleyip durdum. Dönmüş olsa kendine hesap sorulmayacağını, ilk günün sıcaklığıyla sarılacağını biliyordu. Ama o dönmedi, bütün bunları bildiği halde dönmedi. Demek ki istediği de buydu, sağlık olsun...

Hafifleyen ağırlar, zamanla dinen sancılar bambaşka pencereler açıyor insana. Acının da kırgınlığın da bir zirvesi var. İstesen de daha fazlasını yaşayamıyorsun. İşte ben o zirveye ulaştım, daha ötesi yok... Tam o noktaya ulaştıktan sonra hiçbir şey daha fazla incitemiyor. Ve artık yokuş aşağı inmeye başlıyorsun...

Bir insanın hayatta sahip olduğu en değerli şey sadece kendisi! Bunun farkında olmak bencillik değil, kabullenmektir. Yani en sevdiğin eşyanı, aileni, sevdiğini kaybedebiliyorsun. Sonra bir tek sen kalıyorsun yine kendinle. Toparlaman gereken tek şey kendin oluyor...

“Beni asla bırakma...” diyen, her parçasını sakladığım, kokusunu, saçının telini, elinin içindeki çizgileri ezberlediğim birinin mazisiyim ben. Bir şeyi sadece tükenene kadar kaybedebilirsin, bitmiş bir şeyi daha fazla kaybetmek mümkün değil. Yani daha fazla kaybedemezsin, dahası yok artık!

Bunu anlamaya başladığın zaman dünyanın en yüksek tepesinde oturmuş güneşin doğuşunu bekliyorsun demektir. Yıldızlara bakıp dilek tutmaktansa yeni bir günü umutla karşılıyorsun demektir...

Şu an tam oradayım.

Biliyorum ki göç eden kelebekler bir gün geri dönecek ve buralara yeniden bahar gelecek...

Çok şükür, artık bunu hissedebiliyorum...

Ne kadar çok seversen sev
Elinden geleni ne kadar yaparsan yap
Rabb'in rızası olmayınca olmaz...

**Mutlu olmak için her zaman bir yol vardır,
o yolu bul...**

Hayat, kimi acıları sonuna kadar yaşamak için yeterince uzun değil...

Çünkü camdan bir şişenin içindeki suya benzemez hayat. Ne kadar kaldığını göremezsin veya bir kısa mesajla öğrenemezsin...

Mesela “Yaş otuz beş, yolun yarısı eder...” diyen Cahit Sıtkı, kırk altı yaşında öldü. Onun yarısı sandığı, neredeyse ömrünün bütünüydü...

Hayat, bazı şeyleri beklemek için yeterince uzun değil...

Yolunu bulmak gerekir her şeyin...

Unutmanın mesela... Ya da alışmanın... Belki de yeni bir sayfada her şeye en baştan başlamanın... Çünkü bir şeyler yapmadan beklemek boşa harcanmış zamandır. Bu yüzden bir muammayı beklemektense senin ona gitmen en doğrusu.

Kaybettiğini anlayacaksan bunu mümkün olduğunca erken anla. Umudun kırılacaksa daha erken kırılısın.

Çünkü ne kadar erken yüzleşirsen o kadar çabuk alışırısın...

Hayat, terk edenlerin yasını tutmak için yeterince uzun değil...

Kalan hiç kimse giden hiç kimsenin umurunda değil! Zaten umurunda olsa gitmezdi, gitse bile mutlaka dönerdi... Özlerdi, arardı, sorardı... Belki de geride kalanların ağladığı çoğu gece, gidenler kahkahalara boğuluyordu. Üstelik aynı anda...

Hâlâ seviyorsun, hâlâ özlüyorsun ya da hâlâ bekliyorsun diye kimsenin gözünde değer kazandığın falan yok! Her ne yapıyorsan kendine yapıyorsun!

Yani içinde büyüttüğün korkulardan kurtul, karanlıktan arın...

Herkes kendi yoluna bakıyor inan, sen de bir yolunu bul.

Çünkü hayat, değmeyecek insanlara saplanıp kalmak için fazlasıyla kısa...

En derin yaraları
en çok güvendiğim birinden aldım ben...

İsterdim ki bazı şeyler hiç eksilmeseydi yüreğimizden...

Hep ilk buluşmanın heyecanıyla çarpsaydı kalbim onu her yeni bekleyişimde. Ama kimi bekleyişlerin bir sonu olmuyor ne yazık ki...

Önce gelmesini bekliyorsun, gelmiyor...

Derken geçmesini bekliyorsun, geçmiyor...

En sonunda sadece alışmayı bekliyorsun...

Çoğu zaman beklemekle de olmuyor. Hayatına saçma sapan birilerini sokuyorsun. Saçma da olsa biri varken hayatında, hâlâ bir başkasını unutmak için gizli gizli ağlayarak dualar ediyorsun... İnsanın çok sevdiği bir şeyin olmayışına alışabilmesi için türlü türlü şeyler denemesi sahiden de aptalca değil mi? Mutlu eden, gülümseten, nefes aldığını hissettiren birinin yokluğuna insan neden alışmak istesin ki? İşte bunu yaşamayan bilemez...